

DE LEGENDE VAN DE WACHTERS

De ontvoering

*... en het Bosrijk van Tyto leek kleiner en kleiner
te worden tot het vervaagde in de nacht...*

DE LEGENDE
VAN DE
WACHTERS
De ontvoering

KATHRYN LASKY

Manteau

Voor Ann Reit, Wijze Uil, Geweldige Vlieginstruceur
- K.L.

Oorspronkelijke titel: *The Guardians of Ga'Hoole. The Capture*
© 2003 by Scholastic
© 2013 Nederlandse vertaling Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Emmy Middelbeek

www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland
Singel 262
1016 AC Amsterdam
Postbus 3879
1001 AR Amsterdam

Vertaling: Emmy Middelbeek
Omslagontwerp: Ravensburger Verlag
Vormgeving binnenwerk: Philos

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2848 4
D/2013/0034/157
NUR 283

INHOUD

Wat er voorafging	7
1 Toen in het nest	9
2 Nog geen twee uilenballen	23
3 Ontvoerd!	33
4 Het St. Aegolius Internaat voor Verweesde Uilen	39
5 Maanblink	53
6 Twee uilen, één gedachte	59
7 Een geweldig plan	65
8 Het Braakballorium	71
9 Lieve Zuster Finny	79
10 Omgekeerde wereld	85
11 Gylfie's ontdekking	91
12 Maansteek	99
13 Volmaakt!	107
14 Het eiorium	115
15 De broederij	121
16 Het verhaal van Hortense	127
17 Red het ei!	137
18 Een verschrikkelijke nacht	143
19 Vertrouwen!	151
20 Het verhaal van Grimble	157
21 Vliegen	165
22 Gunstige wind	171
23 Vrij als een vogel!	179
24 Lege nesten	191
25 Mevrouw P.!	203
26 De slag in de woestijn	221
27 De adelaars van Hortense	229

Wat er voorafging

De wereld begon te tollen, de naalden van de oude sparrenboom vervaagden tegen de nachtelijke hemel en er was een misselijkmakend gevoel toen de bosgrond op hem afkwam. Soren probeerde met zijn korte, stompe vleugeltjes te slaan. Helaas! Nu ga ik dood, dacht hij. Een dood uilskuiken. Drie weken uit het ei en mijn leven is al afgelopen!

Opeens was er iets dat zijn val vertraagde. Een briesje? Een windvlaag? Een donzig laagje lucht dat langs zijn minuscule donshaartjes streek. Wat was het? De tijd vertraagde. Zijn korte leventje flitste langs hem heen – elk moment vanaf zijn allereerste herinnering...

Toen in het nest

‘Noctus, wil je even aan de kant gaan, lieverd? Ik denk dat onze derde eraan zit te komen. Dat ei daar begint te barsten.’

‘Nee hé, niet weer?’ zuchtte Kludd.

‘Wat bedoel je daarmee, Kludd, niet weer? Wil je niet nog een broertje?’ vroeg zijn vader. Zijn stem klonk geïrriteerd.

‘Of een zusje?’ Zijn moeder liet een zacht blazend geluid horen, dat kerkuilen wel vaker maken.

‘Een zusje wil ik wel!’ tjrpte Soren.

‘Je bent nog maar twee weken uit het ei.’ Kludd keek naar Soren, zijn jongere broertje. ‘Wat weet jij nou van zusjes?’

Misschien, dacht Soren bij zichzelf, is een zusje wel veel leuker dan een broer. Het leek wel of Kludd boos op hem was vanaf het moment dat hij uit het ei gekropen was.

‘Nou, je wilt echt niet dat er eentje bij komt op het moment dat jij eindelijk mag takken springen’, zei Kludd nors. Takken springen was letterlijk de eerste

stap op weg naar vliegen. Jonge uilen begonnen altijd met springen van tak naar tak al fladderend met hun vleugels.

‘Nou nou, Kludd!’ deed zijn vader berispelend. ‘Niet zo ongeduldig. Het duurt nog wel even voordat we gaan beginnen met takken springen. Voordat je slagpennen hebt, zijn we gauw een maand verder.’

Soren wilde juist vragen wat een maand was toen hij een krak hoorde. De uilenfamilie verstijfde. Elk ander levend wezen in het bos zou het geluid waarschijnlijk nauwelijks gehoord hebben, maar kerkuilen hebben een bijzonder goed ontwikkeld gehoor.

‘Daar komt het!’ Sorens moeder hapte naar adem. ‘Oh, ik ben zo benieuwd!’ Ze zuchtte weer en keek verrukt naar het sneeuwwitte ei, dat heen en weer rolde. Er verscheen een klein gaatje en vanaf daar liep een barstje over het ei.

‘De eitand, oh Wijze Uil!’ riep Sorens vader uit.

‘De mijne was toch groter, pap?’ Kludd duwde Soren aan de kant om het beter te kunnen zien en Soren kroop weg onder de vleugel van zijn vader.

‘Dat weet ik niet meer, jongen. Maar is het geen prachtig gezicht? Ik vind dat altijd weer aangrijpend. Zo’n klein ding dat zich een weg pikt naar de grote wereld. Ah, mijn spiermaag, wat een wonder!’

Het leek inderdaad een wonder. Soren staarde naar het gaatje van waaruit nu twee of drie barstjes liepen. Het ei trilde een beetje en de barstjes werden langer en bre-

der. Hij had dit zelf nog maar twee weken geleden ook gedaan. Het was *echt* heel aangrijpend.

‘Wat is er met mijn eitand gebeurd, mam?’

‘Die is uitgevallen, oen!’ zei Kludd.

‘Oh’, deed Soren zacht. Zijn ouders waren zo in beslag genomen door het openbreken van het ei dat ze Kludd niet eens een standje gaven voor zijn lompe opmerking.

‘Waar is mevrouw P.? Mevrouw P.?’ zei zijn moeder nu gejaagd.

‘Hier ben ik, mevrouw.’ Mevrouw P., de oude blindslang die al jaren bij de uilenfamilie woonde, gleed het hol binnen. Blindslangen waren geboren zonder ogen en werkten als nesthulp bij uilen. Ze maakten het nest schoon en hielden het vrij van maden en allerlei insecten die hun weg naar het nest vonden.

‘Mevrouw P., geen maden of ongedierte in die hoek waar Noctus schoon dons heeft gelegd.’

‘Tuurlijk niet, mevrouw. Met hoeveel broedsels heb ik nu al geholpen?’

‘Ja, sorry, mevrouw P. Hoe kan ik zo dom zijn? Ik ben altijd weer zenuwachtig als er een ei uit gaat komen. Het lijkt altijd weer of het voor het eerst is. Ik raak er gewoon nooit aan gewend.’

‘U hoeft zich niet te verontschuldigen, mevrouw. U denkt toch niet dat het een andere vogel kan schelen of het nest schoon is of niet? Ik heb verhalen gehoord over zeemeeuwen, lieve hemel! Daar zou ik echt nooit naar binnen gaan!’

Blindslangen zijn er trots op dat ze voor uilen werken, want ze beschouwen hen als de meest vooraanstaande vogels van allemaal. Precies en netjes als ze zijn, hebben blindslangen grote minachting voor andere vogels. Ze vinden dat die veel minder schoon zijn door hun rommelige spijsverteringsproces, waardoor ze alleen maar natte keutels produceren in plaats van de nette braakballen die uilen uitspugen. Hoewel uilen de zachte delen van hun voedsel wel verteren op een manier die lijkt op die van andere vogels, en die inderdaad uitscheiden in vloeibare vorm, hebben ze toch de faam dat ze verheven zijn boven dit soort lagere spijsverteringsprocessen. Alle onverteerbare delen van hun prooi, zoals de vacht en de botten en de kleine tandjes, worden in kleine bolletjes geperst net zo groot als de spiermaag van de uil. Een aantal uren nadat ze hebben gegeten, braken uilen deze uit. ‘Nat-poepers’ zeggen veel nesthulpen vaak minachtend, als ze het over andere vogels hebben. Uiteraard was mevrouw Plithiver te netjes om zulke grove woorden te gebruiken.

‘Mama!’ hijgde Soren. ‘Moet je kijken!’ Het nest leek opeens gevuld met een enorm krakend geluid, althans zo leek dat voor de kerkuilen met hun gevoelige gehoor. Het ei barstte open. Er schoot een glibberige klodder naar buiten.

‘Het is een meisje!’ Een langgerekte, schrille kreet ontsnapte aan de keel van zijn moeder. Het was een kreet van puur geluk. ‘Allerliefst!’ verzuchtte Sorens moeder.

‘Betoverend!’ zei Sorens vader.

Kludd geeuwde en Soren staarde verbouwereerd naar het natte blote ding met de enorme uitpuilende ogen, die stevig dicht zaten.

‘Wat is er met haar kop aan de hand, mama?’ vroeg Soren.

‘Niets, lieverd. Uilskuikens hebben altijd een heel grote kop. Het duurt een poosje voor het lijf de achterstand heeft ingehaald.’

‘Om nog maar te zwijgen van hun hersenen’, mompelde Kludd.

‘Dus kunnen ze hun hoofd niet rechtop houden’, zei zijn moeder. ‘Dat was met jullie ook zo.’

‘Hoe zullen we het kleine schatje noemen?’ vroeg Sorens vader.

‘Eglantine’, antwoordde Sorens moeder meteen. ‘Ik heb altijd een kleine Eglantine willen hebben.’

‘Oh mama, wat een mooie naam!’ zei Soren. Hij herhaalde de naam zachtjes voor zich uit. Toen tikte hij even op het kleine bibberende witte balletje. ‘Eglantine’, fluisterde hij zacht en heel even dacht hij dat hij een klein oogje op een kiertje open zag gaan. Een zacht stemmetje leek ‘hoi’ te zeggen. Soren hield meteen van zijn kleine zusje.

Was Eglantine eerst een trillend, nat balletje, nog geen tien minuten later was ze veranderd in een pluizig balletje dons. Ze werd snel sterker, althans dat gevoel had Soren. Zijn ouders verzekerden hem dat het bij hem

precies hetzelfde was gegaan. Die avond was het tijd voor haar Eerste Insectenhapje. Haar ogen waren nu helemaal open en ze piepte van de honger. Eglantine kon nauwelijks luisteren naar de toespraak waarin haar vader haar verwelkomde in Tyto.

‘Lieve Eglantine, welkom in het Bosrijk van Tyto, het bos van de kerkuilen ofwel Tyto alba, zoals we officieel heten. Ooit, heel, heel lang geleden, leefden we inderdaad in kerken maar tegenwoordig leven wij en de andere neven en nichten in dit Bosrijk dat we Tyto noemen. We zijn zeldzaam en zijn misschien wel het kleinste uilenrijk. Het is echter heel lang geleden dat we voor het laatst een koning hadden. Op een dag als je groot bent, als je een jaar oud bent, zal ook jij dit hol verlaten en een eigen hol vinden waar je zult gaan wonen met een mannetje.’

Dit was het deel van de toespraak dat Soren het meest verbaasde en ook wel in de war bracht. Hij kon zich gewoon niet voorstellen hoe het zou zijn om groot te zijn en een eigen nest te hebben. Hoe zou hij ooit zonder zijn ouders moeten leven? En toch was er wel die behoefte om te vliegen, zelfs nu met zijn stompe vleugeltjes, waarop nog geen spoor van echte vliegveren te zien was. ‘En nu’, ging Sorens vader verder, ‘is het tijd voor je Eerste Insectenhapje.’ Hij keek Sorens moeder aan. ‘Marella, lieve schat, wil je de krekels brengen?’

Sorens moeder kwam naar voren. In haar snavel hield ze een van de laatste krekels van de zomer. ‘Voor jou,

kuikentje. Kop omhoog, ja, en je snavel naar beneden. Altijd kop omhoog – dat is de beste manier, of het nu een krekkel, een muis of een eekhoorn is.’

‘Mmm’, deed Sorens vader, terwijl hij toekeek hoe zijn dochter de krekkel verorberde. ‘Dat is een lekker laagje in het maagje, nietwaar?’

Kludd rolde met zijn ogen en gaapte. Soms schaamde hij zich echt voor zijn ouders, vooral voor zijn pa met zijn stomme grapjes. ‘De grapvogel van het bos’, mompelde Kludd.

Tegen de morgen, toen het bedtijd was geworden, was Soren nog altijd zo opgewonden over de komst van zijn zusje, dat hij niet kon slapen. Zijn ouders zaten op de richel boven hem waar zij altijd sliepen, maar hij hoorde hun stemmen nog in het schemerlicht, dat het hol binnenviel.

‘Noctus, wat vreemd – is er echt weer een uilskuiken verdwenen?’

‘Ik ben bang van wel, liefje.’

‘Het hoeveelste is dat nu in de afgelopen dagen?’

‘Er zijn er nu vijftien weg, geloof ik.’

‘Dat is zo veel dat je het de wasberen niet aan kunt rekenen.’

‘Ja’, antwoordde Noctus grimmig. ‘En er is nog iets.’

‘Wat dan?’ Haar stem kraste van onzekerheid.

‘Eieren.’

‘Eieren?’

‘Er zijn eieren verdwenen.’

‘Uit een nest?’

‘Ja, ik ben bang van wel.’

‘Nee!’ Marella Alba hijgde ervan. ‘Zoiets heb ik nog nooit gehoord! Het is onbeschrijflijk!’

‘Ik vond dat ik het je toch moest vertellen voor het geval we nog een broedsel zouden krijgen.’

‘Oh, Wijze Uilen!’ Zijn moeder snakte naar adem. Soren sperde zijn ogen wijd open. Hij had zijn moeder nog nooit horen vloeken. ‘Maar we gaan zelden van het nest in de broedtijd. Wie of wat ons in de gaten houdt,’ ze pauzeerde even, ‘moet wel voortdurend in de buurt zijn.’

‘Wie of wat het ook is, kan vliegen of klimmen’, zei Noctus Alba somber.

Soren voelde hoe de ontzetting het hol binnensloop. Hij was dolblij dat Eglantine niet als ei al weggegrist was. Hij zwoer dat hij haar nooit alleen zou laten.

Soren had het gevoel dat Eglantine, zodra ze haar eerste insect had gehad, nooit meer stopte met eten. Zijn vader en moeder verzekerden hem dat dat bij hem precies zo was gegaan. ‘En nog steeds, Soren! En het is al bijna tijd voor je eerste Vlees met Vacht!’

Zo ging het de eerste weken in het nest altijd – de ene ceremonie volgde op de andere. Elke ceremonie leidde, zo leek het wel, weer tot het allergrootste, misschien het plechtigste en zeker toch het heugelijkste moment

in het leven van een jonge uil: de Eerste Vlucht. ‘Vacht!’ fluisterde Soren. Hij kon zich nog niet goed voorstellen hoe dat zou zijn. Hoe zou het voelen als dat door je keel gleeed. Zijn moeder wilde nu altijd alle vlees en trok ook de botten eruit voordat ze kleine hapjes verse muis of eekhoorn aan Soren gaf. Kludd was al klaar voor zijn Eerste Botten, waarbij hij dan ‘de hele hap’, zoals Sorens vader het noemde, zou mogen eten. En vlak voor de Eerste Botten begon een uilskuiken met takken springen. En vlak daarna zou hij voor het eerst mogen vliegen, onder het toezien van zijn ouders.

‘Hup! Hup! Ja, zo, Kludd! En dan omhoog met je vleugels als je naar de volgende tak springt. Goed onthouden dat je nu alleen nog maar takken springt. Je vliegt niet. En zelfs na je eerste vlieglessen mag je niet alleen vliegen tot mama en ik hebben gezegd dat het mag.’ ‘Ja-aa pap!’ zei Kludd op verveelde toon en voegde er mompelend aan toe: ‘Hoe vaak heb ik dat nu al niet gehoord?’

Soren had het ook heel, heel vaak gehoord, ook al mocht hij nog lang geen takken springen. Het ergste wat een jonge uil kon doen, was proberen te vliegen voordat hij er klaar voor was. En natuurlijk deden jonge uilen dat meestal als hun ouders op jacht waren. Het was zo verleidelijk om je nieuwe vliegveren te proberen. Meestal echter eindigde het ermee dat het uils-

kuiken met een klap neerstortte, waarbij hij buiten het nest viel en soms zelfs gewond raakte. Dan lag hij op de grond, overgeleverd aan gevaarlijke roofdieren. Sorens vader hield zijn preek deze keer kort en de les in takken springen werd hervat.

‘Rustig! Rustig, jongen! Houd je neus naar beneden. Uilen zijn stille vliegers!’

‘Maar ik vlieg nog niet, pa. Dat zeg je zelf steeds weer! Wat geeft het dan dat ik nu wat luidruchtig ben? Ik spring toch alleen maar?’

‘Het is een slechte gewoonte! Dat leidt alleen maar tot luidruchtig vliegen. Lastig om gewoontes kwijt te raken die je je hebt aangeleerd als uilskuiken.’

‘Ach, wat een gezeur!’

‘Oh ja, ik zal je leren zeuren!’ viel Noctus uit en gaf zijn zoon een draai om zijn oren, zodat die bijna voorover van de tak tuimelde. Sorens moest toegeven dat Kludd geen kik gaf, maar weer opkrabbelde en zijn vader alleen even met vlamme blik aankeek. Toen ging hij verder met takken springen – iets minder lawaaiig deze keer.

Mevrouw Plithiver siste een aantal malen kort achter elkaar. ‘Moeilijk kuiken, hoor, die! Tjongejonge! Goed dat je moeder dit niet kan zien. Eglantine!’ riep mevrouw Plithiver opeens. Ook al was ze blind, ze leek precies te weten wat de jonge uilen op elk moment aan het doen waren. Nu hoorde ze het kraken van een nestwants in de snavel van Eglantine. ‘Zet die nest-

wants neer. Uilen eten geen nestwantsen. Dat doen de huisslangen. Als je zo doorgaat, wordt je dik en vad-sig en komt er geen Eerste Vlees. En dan is er geen Eerste Vacht, en geen Eerste Botten en dan geen, nou ja, je weet het wel. Nu is je moeder op zoek naar een lekkere, mollige muis met een zacht vachtje voor Sorens Eerste Vacht. Misschien neemt ze wel een lekkere kronkelende duizendpoot voor jou mee.’

‘Oh, die zijn echt zo grappig om te eten!’ riep Soren uit. ‘Al die kleine pootjes die in je keel wriemelen.’

‘Soren, toe, vertel nog eens over de eerste keer dat je een duizendpoot at’, vroeg Eglantine.

Mevrouw Plithiver zuchtte vertederd. Het was zo lief! Eglantine luisterde altijd aandachtig naar alles wat Soren zei. Echte zusterliefde, en Soren was op zijn beurt dol op haar. Ze wist niet zo goed wat er precies was gebeurd met hun oudere broer Kludd. Er was in elk broedsel wel een lastpak, maar Kludd was meer dan dat. *Er was iets... iets...* Mevrouw Plithiver dacht ingespanssen na. Hij had iets nogal onnatuurlijks, iets dat helemaal niet zo bij uilen paste.

‘Toe nou, Soren, zing het nou!’

Soren deed zijn snavel open en begon:

‘Wat bezorgt me op elk moment van de dag

een aanval van de slappe lach

Wat doet mijn hart sneller slaan

Waar zal mijn snavel meteen voor opengaan

*Wel, het lekkerste dat ik kan bedenken
is een friemelende duizendpoot!*

*Zit mijn hele snavel daarmee vol
dan heb ik de grootste lol
Voel ik de pootjes kriebelen
dan moet ik giebelen
Echt, het lekkerste dat ik kan bedenken
is een friemelende duizendpoot!*

*Van een kever krijg ik de hik, zoals je ziet
met een vette muis verras je me niet
maar je mag me midden op de dag wekken
om eens lekker te snacken
met het lekkerste dat ik kan bedenken:
zo'n dikke, vette, friemelende dui-zend-poot!*

Net toen Soren de laatste woorden zong, kwam hun moeder binnenvliegen en liet een muis uit haar snavel vallen. 'Zo, een lekkere dikke, lieve schat. Genoeg voor jouw eerste Vlees met Vacht en de Eerste Botten van Kludd.'

'Ik wil een eigen!' zei Kludd.

'Onzin, schat, een hele muis is voor jou nog te veel. Jij hebt echt genoeg aan een deel.'

'Te veel deel!' piepte Eglantine. 'Oh mama, dat rijmt. Ik ben dol op rijmpjes!'

'Ik wil een hele muis!' herhaalde Kludd nors.

‘Nu moet je eens goed luisteren, Kludd,’ Marella keek haar zoon strak aan, ‘we gaan geen eten verspillen. Dit is een heel grote muis en die is groot genoeg voor jouw Eerste Botten, de Eerste Vacht voor Soren en het Eerste Vlees voor Eglantine.’

‘Vlees! Tjees, ik mag vlees!’ Eglantine maakte een huppelsprong van opwinding. Ze leek de duizendpoten al vergeten te zijn.

‘Dus Kludd, als jij een hele muis voor jou alleen wilt, moet je die zelf maar gaan vangen! Ik ben de hele nacht op jacht geweest naar een muis. Eten is schaars in Tyto in deze tijd van het jaar. Ik ben echt doodmoe!’ Een enorme oranje maan gleed door de herfstlucht. Hij leek te aarzelen net boven de grote spar waar Soren en zijn familie woonde. Er viel een zacht schijnsel door de opening van het hol. Het was inderdaad een perfecte nacht voor de ceremonies waar de uilen dol op waren en die aangaven hoe groot ze al waren en hoe snel de tijd voorbijging.

En zo beleefden de drie kleine uiltjes die nacht, net voor zonsopkomst, hun Eerste Vlees, Eerste Vacht en Eerste Botten. En Kludd braakte zijn eerste echte uilenbal. Hij had precies de vorm van Kludds spiermaag, die de braakbal in een stevig bundeltje botten en vacht had geperst. ‘Dat is een heel mooie braakbal, jongen’, zei Kludds vader.

‘Nou en of’, knikte zijn moeder. ‘Echt heel mooi!’

En voor één keer leek Kludd tevreden. Mevrouw Pli-thiver bedacht in stilte hoe vreemd het was dat een vogel met zo'n indrukwekkend spijsverteringskanaal zo slecht kon zijn.

Die nacht, vanaf het moment dat de grote oranje maan begon te zakken tot de eerste grijze vegen van de nieuwe dag, vertelde Noctus Alba de verhalen die uilen altijd graag horen, al vanaf dat er steenuilen waren geweest. Steenuilen waren de oudste uilenfamilie, waar alle andere uilen van afstamden.

Dus begon zijn vader:

‘Er was eens heel lang geleden in een koninkrijk dat Ga’Hoole werd genoemd, een orde van ridderlijke uilen die elke nacht opvlogen naar het duister en nobele daden verrichtten. Ze zeiden niets dan de waarheid, hun doel was om al het kwaad uit te roeien, de zwakkeren sterk te maken, de wanhopigen op te beuren en diegenen die de zwakkeren hadden misbruikt, machteloos te maken. Met dit verheven voornemen in het hart stegen ze op...’

Kludd gaapte. ‘Is het echt gebeurd, pa?’

‘Het is een legende, Kludd’, antwoordde zijn vader.

‘Maar is het waar?’ zeurde Kludd. ‘Ik houd alleen van waargebeurde verhalen.’

‘Het is een legende, Kludd, het is een verhaal dat je eerst in je spiermaag voelt en langzamerhand komt het in je hart te zitten. Misschien maakt het wel een betere uil van je.’

Nog geen twee braakballen

Het komt in je hart te zitten! Die woorden op de diepe, keelachtige krastoon van zijn vader waren waarschijnlijk het laatste dat Soren zich nog herinnerde, toen hij met een zachte plof op het mos terechtkwam. Hij bleef even versuft zitten, schudde toen zijn veren en probeerde op te staan. Hij leek niets gebroken te hebben. Maar wat was er gebeurd? Hij had beslist niet geprobeerd te vliegen terwijl zijn ouders op jacht waren. Lieve Steenuil, nee! Hij had zelfs niet geprobeerd om takken te springen. Hij was nog lang niet 'vliegklaar', zoals zijn moeder het noemde. Dus hoe had dit kunnen gebeuren? Hij kon zich alleen herinneren dat hij bij de rand van het hol naar buiten gluurde om te zien of zijn vader en moeder al terugkwamen van de jacht. Het volgende moment tuimelde hij door de lucht. Soren legde zijn kop achterover. De sparrenboom was heel hoog en hij wist dat hun hol bijna in de top zat. Wat had zijn vader ook alweer gezegd? Dertig meter? Maar cijfers zeiden Soren niets. Hij kon niet alleen niet vliegen, hij kon ook niet rekenen. Hij had geen flauw

idee van cijfers. Er was echter één ding dat hij wel wist: hij zat in de problemen – heel grote, verschrikkelijke, ongelooflijke problemen. Hij herinnerde zich de eideloze preken van zijn vader tegenover Kludd. De verschrikkelijke waarheid drukte op hem in de duisternis van het bos – die macabere woorden ‘een uilenjong dat van zijn ouders wordt gescheiden voordat hij heeft leren vliegen en jagen, zal nooit overleven’.

En Sorens ouders waren weg, ver weg. Op jacht. Dat was niet meer gebeurd sinds Eglantine uit het ei was gekropen, maar de winter kwam eraan en dus hadden ze meer voedsel nodig. Op dit moment was Soren dan ook helemaal alleen. Hij keek omhoog langs de stam van de boom, die leek te verdwijnen in de wolken. Hij zuchtte en prevelde ‘Helaas alleen.’

En toch, ergens diep van binnen flakkerde een heel kleine sprankje hoop. Toen hij viel, had hij iets gedaan met zijn bijna kale vleugels om ‘de lucht te vangen’, zoals zijn vader dat altijd noemde. Hij probeerde zich dat gevoel te herinneren. Heel, heel even was het echt heerlijk geweest om te vallen. Kon hij misschien die lucht weer terughalen? Hij probeerde zijn vleugels op te tillen en er zachtjes mee te fladderen. Niets. Zijn vleugels voelden koud en bloot in de frisse herfstlucht. Hij keek weer naar de boom. Zou hij kunnen klimmen met behulp van zijn klauwen en zijn snavel? Hij moest nu wel iets doen, want anders werd hij de volgende maaltijd van een of ander eng beest – een rat of

een wasbeer misschien. Soren rilde bij de gedachte aan een beer. Hij had er wel eens een gezien vanuit het nest – een afgrijselijk beest met een dikke vacht en angst-aanjagend scherpe tanden. Hij moest goed luisteren. Hij moet zijn kop draaien en schuinhouden, zoals zijn ouders hem hadden geleerd. Zijn ouders konden zo goed luisteren dat ze hoog in hun boomhol de hartslag konden horen van een muis die over de bosgrond trippelde. Dan zou hij toch wel een beer kunnen horen. Soren legde zijn kop scheef en schoot bijna omhoog van schrik. Hij hoorde iets. Het was een bekend hees geluid hoog in de sparrenboom. ‘Soren! Soren!’ klonk het vanuit het hol waar zijn broer en zijn zus nog altijd in het pluizige, spierwitte dons zaten dat hun ouders onder hun vliegveren vandaan hadden geplukt. Maar het was Kludd niet en ook niet Eglantine.

‘Mevrouw Plithiver!’ schreeuwde Soren.

‘Soren! Ben je... leef je nog? Oh lieverd, natuurlijk leef je nog als je iets zegt. Stom van me. Alles goed? Heb je iets gebroken?’

‘Ik denk het niet. Maar hoe moet ik ooit weer boven komen?’

‘Oh lieverd, lieverd toch’, jammerde mevrouw Plithiver. Ze was nooit zo goed in noodsituaties, maar misschien kon je dat ook niet verwachten van een nesthulp, bedacht Soren.

‘Hoe lang duurt het nog voordat papa en mama thuis komen?’ riep Soren omhoog.

‘Dat kan nog wel een poosje duren, schatje.’

Soren hupte naar de wortels van de boom, die over de grond lagen als knoestige klauwen. Nu kon hij mevrouw Plithiver zien, die haar kleine kop met de glinsterende roze schubben aarzelend over de rand van het nest stak. Waar haar ogen moesten zitten, waren alleen maar twee kleine inkepingen te zien. ‘Wat moeten we nu?’ zuchtte ze wanhopig.

‘Is Kludd wakker? Misschien kan hij helpen.’

Het duurde een hele tijd voordat mevrouw Plithiver reageerde: ‘Ja, misschien wel.’ Het klonk aarzelend. Soren hoorde hoe ze Kludd een por gaf. ‘Doe niet zo boos, Kludd. Je broer heeft... heeft... een buiteling gemaakt om het maar zo te zeggen.’

Soren hoorde zijn broer gapen. ‘Oh nee, hé?’ zuchtte Kludd, maar het klonk niet erg geschrokken, vond Soren. Al snel verscheen de grote kop van zijn oudere broer over de rand van het nest. De enorme ogen in het witte, hartvormige gezicht waren op Soren gericht. ‘Ik zou denken’, klonk zijn lijjige stem, ‘dat je jezelf lelijk uit de nesten hebt gewerkt.’

‘Dat weet ik. Kludd, kun je me helpen? Jij weet meer over vliegen dan ik. Kun je het me leren?’

‘Ik jou leren vliegen? Ik zou niet weten waar ik moest beginnen. Ben je wel goed?’ Hij lachte. ‘Vreemd gevoel voor humor heb jij! Moet ik jou leren vliegen?’ Hij lachte weer, met een spottende ondertoon deze keer.

‘Ik meen het serieus. Jij kunt toch zo veel en je weet

toch alles? Dat zeg je altijd, Kludd?’ Dit was echt waar. Kludd schepte altijd op dat hij alles beter kon, al vanaf het moment dat Soren uit het ei gekropen was. *Hij* moest de beste plek in het hol hebben omdat *hij* al zijn dons kwijtraakte, omdat zijn vliegveren al groeiden en hij het dus koud had. *Hij* verdiende het grootste stuk van de muis omdat *hij* tenslotte al bijna zou leren vliegen. ‘Jij hebt je Eerste Vlucht toch al gehad? Vertel nou hoe ik moet vliegen, Kludd.’

‘Je kunt iemand niet vertellen hoe je moet vliegen. Het is een gevoel. En bovendien is het de taak van pa en ma. Het zou wel heel aanmatigend zijn als ik dat nu ging doen.’

Soren had geen idee wat ‘aanmatigend’ betekende. Kludd gebruikte wel vaker grote woorden om indruk te maken.

‘Waar heb je het over? Aanmatigend, wat is dat?’ Soren vroeg zich af of het iets te maken had met leren vliegen. Maar de tijd tikte verder. Het licht vervaagde en de avond liet al lange schaduwen vallen. Het zou niet lang meer duren voordat de beren op stap zouden gaan.

‘Dat kan ik niet doen, Soren’, antwoordde Kludd heel ernstig. ‘Het is echt heel ongepast voor een uilskuiken als ik om deze belangrijke rol in je leven naar me toe te trekken.’

‘Mijn leven is nog geen twee braakballen waard als je nu niets doet. Vind je het niet ongepast om me dood

te laten gaan? Wat zullen papa en mama dan zeggen?’
‘Ik denk dat ze het heel goed zullen begrijpen.’

Grote Steenuil! Het heel goed begrijpen! Wie was hier nu gek! Soren was gewoon te perplex om nog iets te zeggen.

‘Ik zal hulp halen, Soren. Ik ga naar Hilda’, hoorde hij mevrouw P. raspen. Hilda was de nesthulp bij een uilenfamilie in een boom aan de oever van de rivier.

‘Dat zou ik maar niet doen, P.!’ De stem van Kludd klonk zo dreigend dat Soren een huivering door zijn spiermaag voelde gaan.

‘Wil je me geen P. noemen? Het klinkt zo lomp.’

‘Dat is toch echt jouw zorg niet, P., of ik nu lomp ben of niet.’

Soren knipperde met zijn ogen.

‘Ik ga wel, Kludd. Je houdt me niet tegen’, zei mevrouw P. resoluut.

‘Oh nee?’

Soren hoorde een ritselend geluid boven zijn kop. Grote Steenuil, wat gebeurde daar?

‘Mevrouw Plithiver?’ Stilte. ‘Mevrouw Plithiver?’ riep Soren nogmaals. Misschien was ze inderdaad onderweg naar Hilda. Hij kon alleen maar hopen en wachten.

Het was nu bijna donker en er stak een kille wind op. Er was nog geen spoor van Mevrouw Plithiver. ‘Eerste tandjes’ – zo noemde papa deze koude wind vroeg in de herfst toch? De eerste tandjes van de winter. De woorden alleen al deden Soren huiveren. Toen zijn va-

der die uitdrukking voor het eerst had gebruikt, had Soren geen idee gehad wat ‘tandjes’ waren. Zijn vader had hem uitgelegd dat het iets is dat uilen helemaal niet hebben, maar de meeste dieren wel. Ze waren bedoeld om voedsel uit elkaar te trekken en te kauwen. ‘Heeft mevrouw Plithiver wel tanden?’ had Soren gevraagd en mevrouw Plithiver had hem vol afschuw aangekeken.

‘Natuurlijk niet, schatje,’ had zijn moeder gezegd.

‘Wat zijn het dan precies?’ had Soren gevraagd.

‘Mmmmm,’ zijn moeder had even nagedacht, ‘denk eens aan een bek vol snavels – heel scherpe snavels.’

‘Dat klinkt wel heel eng.’

‘Dat is het ook,’ had zijn moeder geantwoord. ‘En daarom moet je ook niet uit het nest vallen of proberen te vliegen voordat je daar klaar voor bent. Beren hebben heel scherpe tanden.’

‘Maar weet je,’ had zijn vader zich in het gesprek gemengd, ‘wij hebben helemaal geen tanden nodig. Onze spiermaag zorgt voor het kauwen. Ik vind het eigenlijk een walgelijk idee dat je steeds het gevoel hebt dat je op iets moet kauwen.’

‘Ze zeggen dat het smaak toevoegt, lieveling,’ had zijn moeder gezegd.

‘Ik heb meer dan genoeg smaak in mijn spiermaag. Waar komt anders die uitdrukking “ik weet het met mijn spiermaag” vandaan? Of “ik voel het aan mijn spiermaag”?’

‘Noctus, ik weet niet of dat wel hetzelfde is als smaak.’
‘De muis die we gisteravond hebben gegeten: met mijn spiermaag kan ik duidelijk vertellen waar die de laatste tijd is geweest. Hij heeft zich tegoed gedaan aan het zoete gras van de weiden en heeft daarnaast ook nog bessen gegeten van die kleine Ga’Hooleboom die bij de rivier staat. Lieve Steenuil, ik heb geen tanden nodig om te proeven.’

Soren bedacht dat hij dit zachtaardige gekibbel tussen zijn ouders misschien nooit meer zou horen. Er trippelde een duizendpoot langs, maar Soren reageerde er niet eens op. Het was ondertussen helemaal donker en vanaf de grond kon Soren nauwelijks de sterren zien. Dat was misschien wel het ergste. Hij kon de hemel niet zien, omdat de kruinen van de bomen zo dicht waren. Hij miste hun hol, van waaruit er altijd wel een klein stukje lucht te zien was. ’s Nachts twinkelden er sterren of joegen er wolken langs de hemel. Overdag was er vaak een fraai stukje blauw te zien en soms, tegen de avond vlak voordat de schemering inviel, kleurden de wolken helderoranje of roze. Het rook hier op de grond bovendien vreemd – vochtig en muf. De wind zuchtte door de takken boven hem, door de bladeren en de naalden van de bomen in het bos, maar op de grond... de wind leek de grond niet eens te raken. Het was angstaanjagend stil. Het was de stilte van een plek waar de wind niet waait. Dit was geen plek voor

een uil. Alles was anders.

Had hij maar een paar veren, dan had hij ze op kunnen schudden en zou het dons onder zijn vliegveren hem warm hebben kunnen houden. Hij bedacht dat hij Eglantine zou kunnen roepen, maar wat had het voor zin? Ze was nog zo klein. En als hij luid zou roepen zouden andere bosbewoners weten dat hij hier was. Bosbewoners met tanden!

Hij vermoedde dat zijn leven echt geen twee braakballen waard was. Hij miste zijn ouders. Hij miste hen zo erg dat het pijn deed. Ja, hij voelde inderdaad iets scherps in zijn spiermaag, alsof er scherpe tanden in zaten.

Ontvoerd!

Soren droomde over tanden en over de hartslag van muizen toen hij een zacht geritsel boven zich hoorde. ‘Mam? Pap?’ riep hij half in slaap. Hij zou er voor altijd spijt van hebben, want opeens scheurde een schrille kreet de nacht kapot en Soren voelde hoe klauwen zich om hem heen vouwden. Toen werd hij opgetild. En ze vlogen, veel sneller dan hij zich ooit had kunnen voorstellen. Zijn ouders vlogen nooit zo snel. Hij had vaak toegekeken als ze vertrokken uit het hol of als ze terugkwamen, maar zij daalden langzaam en stegen in prachtige lange cirkels op in de nacht. Maar nu vloog de aarde onder hem voorbij. De wind deed zijn huid prikken. De maan kwam achter dikke wolken vandaan en zette de aarde in een mysterieus wit licht. Soren speurde het landschap af, zoekend naar de boom waar hun hol was. Bomen verwaterden echter tot groepjes en het Bosrijk van Tyto werd kleiner en kleiner en vervaagde in de nacht tot Soren niet langer naar beneden wilde kijken. Dus keek hij omhoog. De uilenpoten waren dicht bedekt met veren. Sorens

blik gleet verder omhoog. Dit was een enorme uil. Was het eigenlijk wel een uil? Op de kop van het gevaarte zaten twee bosjes veren alsof het een extra stel vleugels was, een boven elk oog. Net toen Soren bedacht dat dit wel de vreemdste uil was die hij ooit had gezien, keek de uil naar beneden. Gele ogen! Soren had nooit zulke ogen gezien. Zijn ouders en zijn broer en zus hadden donkere, bijna zwarte ogen. De vrienden van zijn ouders die wel eens langs kwamen vliegen, hadden bruinige ogen, met soms een vleugje goud. Maar gele ogen? Dit was foute boel! Heel foute boel!

‘Verbaasd?’ De uil keek hem met half toegeknepen ogen aan, maar Soren kon geen woord uitbrengen. Dus ging de uil verder: ‘Ja, dat is nu eenmaal het probleem met het Koninkrijk van Tyto – jullie zien nooit een andere soort uil dan jullie eigen soort: onbeduidende, alledaagse kerkuilen.’

‘Dat is niet waar!’ zei Soren.

‘Waag het niet me tegen te spreken!’ schreeuwde de uil.

‘Ik ken grasuilen. En gemaskerde uilen. Ik heb bruine uilen en zwarte kerkuilen gezien. Goede vrienden van mijn ouders zijn grasuilen.’

‘Stommeling! Dat zijn toch allemaal kerkuilen!’ snauwde de belager.

Stommeling? Zo hoorden volwassenen toch niet te praten – niet tegen jonge uilen, niet tegen uilskuikens. Dat was ongeleefd. Soren besloot dat hij maar beter

zijn snavel kon houden. Hij zou ook niet langer naar boven kijken.

‘We hebben hier waarschijnlijk te maken met een onhandelbaar exemplaar’, hoorde hij de uil zeggen. Soren draaide zijn kop iets opzij om te zien tegen wie de uil sprak.

‘Oh, Wijze Uilen! Je moet je afvragen of die alle moeite wel waard is.’ De ogen van de andere uil leken eerder bruin dan geel en zijn veren waren bedekt met witte en grijze en bruine spikkels.

‘Ik denk dat het altijd de moeite waard is, Grimble. En laat Spoor je niet horen! Dan krijg je een slechte aantekening en moeten we allemaal weer een van haar eindeloze verhalen over gedrag aanhoren.’

De andere uil zag er ook anders uit. Bijlange na niet zo groot als de eerste uil en zijn stem maakte een soort tingelend geluid. Het duurde bijna een minuut voordat Soren zag dat deze uil ook iets in zijn klauwen had. Het leek wel een levend wezen en het zag er wel uilachtig uit, maar het was heel klein – nauwelijks groter dan een muis. Toen knipperde het met zijn ogen. Geel! Soren moest zijn best doen om niet te boeren. ‘Houd je mond!’ fluisterde het kleine uiltje met een piepstemmetje. ‘Wacht!’

Wachten waarop? vroeg Soren zich af. Al snel voelde hij echter de beweging van andere vleugels in de nacht. Er verschenen meer uilen om hen heen. Elke uil had een uilskuiken in zijn klauwen. Toen hoorde

Soren hoe de uil die hem vasthad, zachtjes neuriede. Een voor een vielen de andere uilen in. Al snel was de lucht vervuld van een vreemde muziek. ‘Dat is hun vreugdezang’, fluisterde het kleine uiltje. ‘Het wordt steeds luider. Straks kunnen we praten.’ Soren luisterde naar de woorden van het lied.

*‘Wij groeten u, St. Aegolius
onze uilenhogeschool
Wij buigen voor u diep in het stof
wij zullen ons leven lang trouw zijn aan u
wij zingen altijd uw lof*

*Ook brengen wij eer
aan uw gouden klauwen
Het symbool van onze hoop en angst
nooit zal onze eeuwige lof verstommen
altijd klinkt ons loflied het verst en het langst.’*

Terwijl de stemmen aanzwollen in het donker van de nacht begon het kleine uiltje te praten. ‘Ik raad je aan om gewoon te luisteren en niets te zeggen. Je hebt jezelf al neergezet als een onhandelbaar exemplaar.’ ‘Wie ben jij? Wat ben je? Waarom heb je gele ogen?’ ‘Dat bedoel ik nou! Dat is wel het laatste waar je je zorgen om moet maken’. Het uiltje zuchtte even. ‘Maar ik zal het je wel vertellen. Ik ben een kabouteruil. Ik heet Gylfie.’

‘Ik heb nog nooit een kabouteruil gezien in ons Bosrijk.’

‘Wij leven in de Woestijn van Kuneer.’

‘En word je ooit nog groter?’

‘Nee, ik blijf zo.’

‘Maar je bent heel klein en toch heb je al je veren al, of bijna allemaal.’

‘Ja, dat is het ergste. Nog een weekje en dan zou ik kunnen vliegen, maar nu ben ik gepakt.’

‘Hoe oud ben je dan?’

‘Twintig nachten.’

‘Twintig nachten?’ riep Soren uit. ‘En dan kun je al bijna vliegen?’

‘Kabouteruilen kunnen vliegen tussen hun zevenentwintigste en dertigste nacht.’

‘Is zesenzestig nachten veel?’ vroeg Soren.

‘Heel veel.’

‘Ik ben een kerkuil en wij kunnen pas vliegen als we zesenzestig nachten zijn. Maar wat is er met jou gebeurd? Hoe kon jij worden gepakt?’

Gylfie gaf niet meteen antwoord. Toen zei ze heel langzaam: ‘Wat hebben je ouders steeds gezegd wat je beslist niet moest doen?’

‘Vliegen voordat je er klaar voor bent.’ zei Soren meteen.

‘Ik heb het geprobeerd en toen ben ik gevallen.’

‘Dat begrijp ik niet. Je zei dat je over een week zou mogen vliegen.’ Soren wist natuurlijk niet zo goed hoe

lang een week was of hoe lang zevenentwintig nachten waren, maar het klonk in elk geval minder dan zesenzestig.

‘Ik was een beetje ongeduldig. Mijn veren groeiden wel, maar mijn geduld niet.’ Gylfie zweeg weer even.

‘Maar jij dan? Jij hebt het zeker ook geprobeerd?’

‘Nee, ik weet niet precies wat er gebeurd is. Ik ben gewoon uit het nest gevallen.’ Op het moment dat Soren dat zei, was er een naar misselijkmakend gevoel. Hij wist het bijna. Hij kon het zich niet helemaal herinneren, maar hij wist bijna hoe het was gebeurd. Een mengeling van ontzetting en schaamte be kroop hem. Diep in zijn spiermaag voelde hij iets verschrikkelijks.

Het St. Aegolius Internaat voor Verweesde Uilen

De uilen daalden in korte cirkels. Soren keek met half-toegeknepen ogen naar beneden. Er was geen boom, geen water, geen weide. Alleen enorme rotspunten staken omhoog en daartussen waren diepe, gekartelde ravijnen zichtbaar. Dit kon het Uilenrijk niet zijn, was het enige dat Soren dacht.

Lager en lager vlogen ze in steeds kleinere cirkels, tot ze neerkwamen op de stenen bodem van een diep en smal ravijn. En al kon Soren de lucht zien waar ze juist uit neergedaald waren, het leek wel of die hier verder weg was dan ooit. Ergens boven hen klonk het geluid van de wind, ver weg maar snerpnd rond de toppen van deze onherbergzame stenen wereld. Boven het huilen van de wind klonk nu een stem die steeds luider en scherper werd.

‘Welkom, uiltjes. Welkom in St. Aegolius. Dit is jullie nieuwe thuis. Hier zullen jullie de Waarheid en jullie Bestemming vinden. Ja, dat is ons motto. Als de Waarheid er is, ligt de Bestemming om de hoek.’

De enorme, slordig uitziende Oehoe monsterde hen

met haar gele ogen. De kwastjes, die er net boven zaten, schoten omhoog. De schouderveren op haar linkerleugel waren uiteengerafeld en lieten een lelijk stuk huid zien met een onregelmatig wit litteken. De Oehoe zat op een uitstekende rotpunt boven het granieten ravijn waar ze naartoe gebracht waren. 'Ik ben Skench, ik ben de Abla-generaal van St. Aegolius. Ik moet jullie de Waarheid leren. We stellen hier geen vragen, want dat leidt af van de Waarheid.' Dit begreep Soren niet, want hij stelde al vragen vanaf het moment dat hij uit het ei gekropen was.

Skench, de Abla-generaal, ging verder met haar toespraak. 'Jullie zijn nu wezen.' Die woorden deden Soren schrikken. Hij was geen wees! Hij had een vader en een moeder, misschien niet hier, maar wel ergens anders. Als je wees was, waren je ouders dood. Hoe durfde die Skench, die generaal van Abla bla bla of hoe ze zichzelf ook noemde, te zeggen dat hij wees was!

'Wij hebben jullie gered. Hier in St. Aggie krijgen jullie wat je nodig hebt om een onderdanige knecht van het Hogere Goed te worden.'

Dit was het allergekste dat Soren ooit gehoord had. Hij was niet gered, hij was meegenomen. Als ze hem hadden willen redden, zouden deze uilen omhoog gevlogen zijn om hem gewoon terug in het nest van zijn ouders te zetten. En wat was eigenlijk het Hogere Goed?

'Er zijn heel veel manieren om het Hogere Goed te dienen en het is onze taak om uit te zoeken welke het

beste bij je past. We gaan ontdekken wat je bijzondere talenten zijn.’ Skench kneep haar ogen half dicht tot het een paar barnsteenkleurige kiertjes in haar bevederde gezicht waren. ‘Ik weet zeker dat ieder van jullie wel iets bijzonders heeft.’

Op dat moment klonk er een koor van krasserige geluiden en schoten vele uilen zingend omhoog.

*‘Leef nederig en zoek je talenten
leer jezelf kennen in de stille momenten
Schik je en stel vooral geen vragen
Dat is de juiste manier om Skench te behagen
dat is de sleutel tot het Internaat’*

Aan het eind van het korte lied liet Skench, de Ab-la-generaal, zich van haar stenen rustplaats naar beneden vallen. Ze keek hen allemaal aan met een dreigende blik in haar ogen. ‘Jullie hebben ingescheept voor een opwindend avontuur, weesjes. Als ik jullie zo meteen laat gaan, gaan jullie naar een van de vier Steenuilengrotten. Daar gaan twee dingen gebeuren. Je krijgt je nummer toegewezen. En je krijgt je eerste les in het juist slapen. Daarbij word je ook toegelaten tot de slaapmars. Dit zijn de eerste twee stappen op weg naar de Speciale Ceremonie.’

Waar heeft deze uil het over? vroeg Soren zich af. Een nummer toegewezen krijgen? Wat was een Steenuilengrot en sinds wanneer moest je als uil leren om te

slapen? En een slaapmars? Wat was dat? Het was nog altijd nacht. Welke uil sliep nu 's nachts? Voordat hij echt over deze vragen had kunnen nadenken, werd Soren langzaam in een rij geduwd, een andere rij dan die van de kleine kabouteruil Gylfie. Hij draaide zijn kop naar alle kanten om Gylfie te zoeken en ontdekte haar uiteindelijk. Soren hief zijn korte vleugel om naar haar te zwaaien, maar Gylfie zag hem niet. Hij zag hoe ze voorwaarts stapte en haar blik recht voor zich gericht hield.

De rij waar Soren in liep werd door een aantal diepe kloven geleid. Het St. Aegolius Internaat voor Verweesde Uilen leek wel een stenen doolhof van ingewikkelde paden door de kloven en ravijnen en passen. Soren had het nare gevoel dat hij de kleine kabouteruil nooit meer terug zou zien en, wat nog erger was, dat hij vanuit deze steenmassa nooit de weg zou terugvinden naar de bossen van Tyto met de hoge bomen en glinsterende beken.

Uiteindelijk stopten ze in een ronde, stenen kuil. Een witte uil met heel dikke veren kwam waggelend op hen af en keek hen met half dichtgeknepen ogen aan. Haar ogen hadden een zachtgele gloed.

‘Ik ben Finny, jullie groepsbewaarster.’ Ze giechelde zachtjes. ‘Ik word ook wel eens de groepsengel genoemd.’ Ze keek hen liefjes aan. ‘Ik zou het fijn vinden als jullie me Tante zouden noemen.’

Tante? Soren keek verbaasd. Waarom zou hij haar

Tante noemen? Maar hij bedacht bijtijds dat hij niets moest vragen.

‘Ik moet jullie natuurlijk roepen met het nummer dat je is toegewezen en dat jullie zo meteen te horen krijgen’, zei Finny.

‘Jippie!’ Een kleine gevlekte bosuil naast Soren hipte van opwinding.

Deze keer dacht Soren er te laat aan dat hij beter geen vragen kon stellen. ‘Waarom wil jij liever een nummer in plaats van een naam?’

‘Hortense! Zo zou jij ook niet willen heten!’ fluisterde de gevlekte bosuil. ‘Maar sst, we mochten geen vragen stellen.’

‘Maar...’ ging Finny verder, ‘als jullie braaf zijn en goed je best doen om onderdanig en gehoorzaam te zijn dan verdienen jullie je Speciale Graad en krijg je je echte naam.’

Maar mijn echte naam is Soren. Dat is de naam die mijn ouders me gegeven hebben. De woorden bonden in Sorens kop en zelfs zijn spiermaag leek tegen te sribbelen.

‘Zo, nu gaan we in de rij staan voor de nummerceremonie en daarna heb ik een heerlijk hapje voor jullie.’

Er stonden ongeveer twintig uilen in de groep en Soren stond ergens in het midden van de rij. Hij keek naar de witte uil, Tante of Finny, waarvan Hortense hem had verteld dat ze een sneeuwuil was. Finny legde steeds een reepje muizenvles met vacht op de steen

voor elke uil en dan zei ze: 'Zo, jij bent nummer 12-6. Wat een mooi nummer is dat, schatje.'

Elk nummer was 'mooi', elke uil 'lieverd' of 'schatje'. Finny boog haar kop overdreven over naar het uiltje dat zojuist van een nummer was voorzien en gaf het dier een vriendelijk klopje. Ze zat vol geestigheidjes en grapjes. Soren bedacht juist dat het allemaal veel erger had kunnen zijn. Hij hoopte maar dat Gylfie ook zo'n vriendelijke uil als groepsbewaarder had. Plotseling streek de grote, woeste uil met de plukken boven de ogen – de uil die hem had meegenomen en hem een stommeling had genoemd – naast Finny neer. Soren voelde een kille huivering door zijn spiermaag gaan, toen hij zag dat de uil hem rechtstreeks aankeek, vervolgens zijn kop boog en Finny iets in het oor fluisterde. Finny knikte en keek hem poeslief aan. Ze hadden het over hem. Soren wist het zeker. Hij moest zijn uiterste best doen om over de harde stenen naar Finny te kunnen lopen. Hij was bijna aan de beurt. Er stonden nog maar vier uilen voor hem, die een nummer moesten krijgen.

'Zo schatje', kirde Finny toen Soren naar voren stapte. 'Ik heb voor jou een heel speciaal nummer!' Soren zweeg. Finny ging verder: 'Wil je niet weten wat het is?'

Dit is een truc. Vragen worden niet op prijs gesteld. Ik behoor niet te vragen, dacht Soren. En dat zei hij dan ook. 'Ik behoor niet te vragen.'

Hij zag de zachtgele gloed in Finny's ogen en Soren was even in verwarring gebracht. Toen leunde ze naar hem over en fluisterde: 'Weet je, lieverd, ik ben niet zo streng als sommige anderen. Dus als je echt, echt iets wilt vragen, mag je dat doen. Maar zorg wel dat je het zachtjes doet. En voor jou, schatje, een extra stukje muis. En je nummer...' Ze zuchtte en haar witte gezicht leek op te lichten. 'Mijn lievelingsnummer, 12-1. Is het niet geweldig? Het is een heel bijzonder nummer en ik weet zeker dat je binnenkort zult ontdekken wat jouw bijzondere talent is!'

'Dank u wel', zei Soren, nog altijd wat verbaasd maar ook opgelucht dat de woeste uil kennelijk niets nadeligs over hem had gezegd tegen Finny.

'Dank u wel, wat?' giechelde Finny. 'Zie je wel? Ik moet soms ook wel vragen!'

'Dank u wel, Finny.'

Finny boog haar kop verder naar hem over. Heel even fonkelden haar gele ogen. 'Nog eens', fluisterde ze zachtjes. 'Nog eens... kijk me aan!' Soren keek in het gele licht.

'Dank u wel, Tante.'

'Goed zo, liefje, ik ben een oude broedster. Ik vind het heerlijk als ze me Tante noemen.'

Soren wist niet wat een broedster was, maar hij pakte het muizenvlees en volgde de uil voor zich naar de Steenuilengrot. Twee grote, onverzorgde bosuilen begeleidden de groep. De Steenuilengrot was een diep,

doodlopend ravijn, waarvan de bodem was bedekt met slapende uilenjongen. Er viel maanlicht op hun veren, die daardoor van zilver leken.

‘Aantreden jullie!’ blafte een stem hoog boven in de kloof.

‘Jij!’ Een bolle uil kwam voor Soren staan. Heel even ging Sorens hart iets sneller slaan, want het was een kerkuil, net als hijzelf. Hij had een wit, hartvormig gezicht en dezelfde donkere ogen. En toch, ook al leek de kleur van die ogen op de zijne en die van zijn familie, vond Soren de blik angstaanjagend.

‘Achterste rij en beginnen met de slaaphouding!’ De instructies werden gegeven met het diepe, raspande geluid dat kerkuilen hebben, maar Soren voelde niets geruststellends in die toon.

Toen begonnen de twee uilen die met de pas aangekomen wezen meegekomen waren, te praten. Het waren ransuilen met oorpluimen die trillend boven hun ogen uitstaken. Soren werd er zenuwachtig van. Ze spraken om de beurt met korte diepe oehoe’s. Het ge-oehoe klonk nog verontrustender dan het geblaf van Skench eerder die dag en het geluid leek in Sorens borst te weergalmen met een metalig geluid.

‘Ik ben Jatt’, zei de eerste uil. ‘Ik ben ook ooit een nummer geweest, maar nu heb ik mijn nieuwe naam verdiend.’

Waa... wilde Soren zeggen.

‘Ik zie een vraag op die walgelijke snavel van je, num-

mer 12-1!' De oehoe dreunde zo diep door in Sorens borst dat hij dacht dat zijn hart uit elkaar zou barsten. 'Ik zal je voor eens en voor altijd duidelijk maken,' de dreunende stem was nu bijna onverdraaglijk, 'dat in St. Aggie woorden die beginnen met "wa" niet worden uitgesproken. Het zijn vragende woorden en vragen zijn een teken van geestelijke mateloosheid. Vragen voeden de fantasie misschien, maar ze zijn de dood voor instincten van de uil als volharding, geduld, nederigheid en opoffering. We kunnen hier niet toestaan dat je voortdurend met allerlei "wa"-woorden aan komt, met vragen dus. Het zijn lelijke woorden en wie ze gebruikt, moet zwaar gestraft worden.' Jatt kneep zijn ogen half dicht en wierp een blik op Sorens vleugels. 'We zijn hier om van jou een echte uil te maken. En op een dag zal je ons daar dankbaar voor zijn.' Soren dacht dat hij flauw zou vallen van angst. Deze uilen waren zo anders dan Finny. Tante Finny! In stilte verbeterde hij zichzelf. Jatt sprak nu weer op zijn gewone toon. 'Nu heeft mijn neef nog iets te vertellen.' Eenzelfde stem. 'Ik ben Jutt en ik ben ooit ook een nummer geweest, maar net als Jatt heb ik mijn nieuwe naam verdiend. Jullie gaan nu in de slaaphouding staan. Rechtop, kop op, snavel in de richting van de maan. In deze Steenuilengrot zie je tientallen uilskui-kens. Ze hebben allemaal geleerd om op die manier te slapen. En jullie zullen dat ook leren.' Soren keek om zich heen, wanhopig zoekend naar

Gylfie, maar de enige die hij zag was Hortense, ofwel nummer 12-8. Ze had de perfecte slaaphouding aangenomen. Aan de manier waarop ze haar kop stilhield, kon Soren zien dat ze diep in slaap was in het heldere licht van de volle maan. Verderop zag Soren een steenen boog die hun grot verbond met wat waarschijnlijk een andere Steenuilengrot was. De uilen daar leken te lopen. Hun snavels gingen open en dicht, maar Soren kon niet horen wat ze zeiden.

Jatt nam opnieuw het woord. ‘Het is streng verboden om te slapen met je kop onder je vleugels, naar je borst gebogen of op de manier waar veel jonge uilen slapen: de half-gedraaide houding waarbij de kop op de rug rust.’ Soren voelde minstens zeven ‘wa’-geluiden die in zijn keel bleven steken. ‘Een onjuiste slaaphouding wordt gestraft met de zwaarste middelen die we kennen.’

‘Regelmatig gaan slaapinspecteurs de grot rond om te kijken of het goed gaat’, ging Jutt verder.

Nu was het Jatts beurt weer. Hun timing was werkelijk perfect. Soren had het gevoel dat ze deze toespraak al een aantal malen hadden gehouden. ‘Bovendien hoor je met regelmatige tussenpozen een signaal. Dan moeten alle uilen in de Steenuilengrot aantreden voor de slaapmars.’

‘Gedurende de slaapmars’, vervolgde Jutt nu, ‘loop je rond en herhaal je je oude naam steeds maar weer opnieuw. Als het tweede signaal klinkt, blijf je staan waar

je staat. Je zegt je nummer één keer, echt maar één keer en je neemt de slaaphouding weer aan.’

Toen spraken beide uilen tegelijk op dreunende toon: ‘En nu slapen!’

Soren probeerde te slapen. Hij probeerde het echt. Misschien zou Finny, eh Tante natuurlijk, hem geloven. Maar er was iets in zijn spiermaag, een vreemd knagend gevoel, dat hem het slapen onmogelijk maakte. Het leek wel of het schijnsel van de volle maan, dat de halve Steenuilengrot verlichtte, als een scherpe zilveren naald door zijn kop prikte en recht naar zijn spiermaag ging. Misschien had hij een heel gevoelige spiermaag net als zijn vader. Maar in dit geval genoot hij niet van het zoete gras waar de veldmuis van had gegeten, hij proefde angst.

Soren wist niet precies hoe lang het had geduurd voordat het alarm afging, maar het was al snel tijd voor zijn eerste slaapmars. Terwijl hij zijn naam steeds weer herhaalde, volgde hij de uilen van zijn groep en kwam in de schaduw van de overhangende boog. ‘Ah’, zuchtte Soren. De stekende pijn in zijn kop verdween. Zijn spiermaag werd rustiger. En Soren werd helderder, de juiste toestand voor een uil die tenslotte ’s nachts leeft. Hij keek om zich heen. De kleine gevlekte bosuil stond naast hem. ‘Hortense?’ zei Soren. Ze keek hem met een neutrale blik aan en trappelde met haar voeten alsof ze liep.

Er dook een slaapinspecteur naar beneden. ‘Waar is dat lopen goed voor, 12-8? Ga in de slaaphouding.’ Hortense deed onmiddellijk haar snavel naar voren, haar kop iets naar achteren, maar in de schaduw van de rotsen kon de maan haar niet beschijnen. Soren, ook in de slaaphouding, spiedde naar haar tussen zijn half dichtgeknepen oogleden. Vreemd, dacht hij. Ze reageerde wel op haar nummer, maar niet op haar oude naam, dan bewoog ze alleen haar voeten. Hij kon nog altijd niet slapen in deze nieuwe houding en daarom draaide Soren zijn kop zodat hij het stenen gewelf kon bekijken. Aan de andere kant van de boog ving hij een glimp op van Gylfie, maar het was te laat. Het alarm ging af: een hoge, doordringende gil. Voordat Soren wist wat er gebeurde, werd hij vooruitgeduwd toen duizenden uilen in beweging kwamen. Binnen enkele seconden klonk er een onbeschrijflijk gebrabbel omdat elke uil zijn oude naam steeds weer herhaalde. Het was Soren duidelijk dat ze het pad van de maan door de Steenuilengrot volgden. Er waren echter zo veel uilen dat ze niet allemaal tegelijk konden worden samengedreven in het volle licht van de maan. Daarom mochten sommigen even onder de overhangende rots blijven lopen. Misschien konden Gylfie en hij elkaar daar weer zien, want ze hadden daar al eens eerder gestaan. Hij was vastbesloten de volgende keer zo dicht mogelijk bij Gylfie te komen. Het zou echter nog drie slaapmarsen duren. Nog drie